

SOUDNÍ SÍŇ

(Ilustrovaný týdení zpravodaj vážných i veselých soudních případů.)

Vychází každou sobotu, o soudních prázdninách (v červenci a srpnu) každou druhou sobotu, takže za celý rok vyjde 48 sešitů.

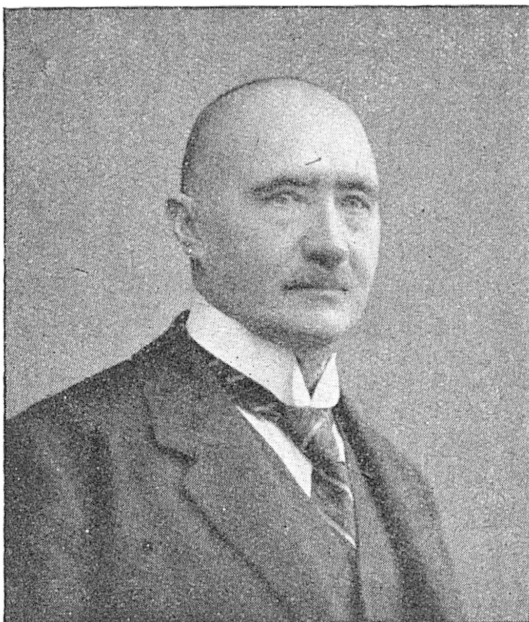
Předplácí se v Československu na 48 sešitů Kč 48.—, na 24 sešitů Kč 24.—, na 12 sešitů Kč 12.—, a pošt. zásilkou; do ciziny na celý rok Kč 72.—, na půl roku Kč 36.—. — Odběrní podmínky v řídí se usancemi vydanými Spolkem vydavatelů a nakladatelů časopisů; podle nich zejména lze odřici odbírání časopisu jen písemně ke konci období, na něž je přípustno předplacení (u nás nejméně na 12 sešitů); pouhé vrácení sešitů nestačí a nemůže býti pro

administraci znamením, že se tím odebírání časopisu vypovídá. Předplatné pak je poplatek, jímž se časopis buď na celý rok nebo na 12, 24 nebo 36 sešitů předplácí; dnem splatnosti je tedy den, kdy vyjde 1., 13., 25. nebo 37. sešit.

Redakce a administrace nalézá se v Praze III., Maltézské nám. č. 5. — Telefon č. 42.221. — Učet pošt. úřadu chekového č. 4456. — Vydavatel Ing. Josef Buchar. — Odpovědný redaktor Frant. Flanderka. — Tiskem Pražské akciové tiskárny v Praze II., Lützowova ul. 8.

Šedesátiny.

V galerii jubilatů z oboru justičního zarázujeme dnes podobiznu vysoce zasloužilého soudce, presidenta krajského soudu v Litoměřicích pana Bedřicha Čapka. Jubilant narodil se 18. února 1866 v Chrudimí, kde v roce 1885 absolvoval reálné gymnasium. Dokončil 28. října 1890 studium práv na české právní-

cké fakultě v Praze nastoupil 3. listopadu téhož roku soudní praxi u obchodního soudu v Praze. Po přípravné soudní službě jak u tohoto soudu, tak u zem. trestního soudu ve Vídni a u zem. soudu v Praze jmenován byl 9. prosince 1891 auskultantem a přidělen nejprve k obchodnímu soudu v Praze, pak k okresním soudům v Kolíně a v Náchodě, načež jmenován byl 29. září 1897 soudním adjunktem pro okresní soud v Tannwaldě. V této hodnosti přeložen byl 19. ledna 1898 k okresnímu soudu v Lanškrouně. Po osmi letech, dne 30. března 1906, jmenován byl jubilant soudním sekretářem v Litoměřicích, u kteréhož soudu dočkal se 7. května 1911 jmenování radou zem. soudu a dne 7. ledna 1918 radou

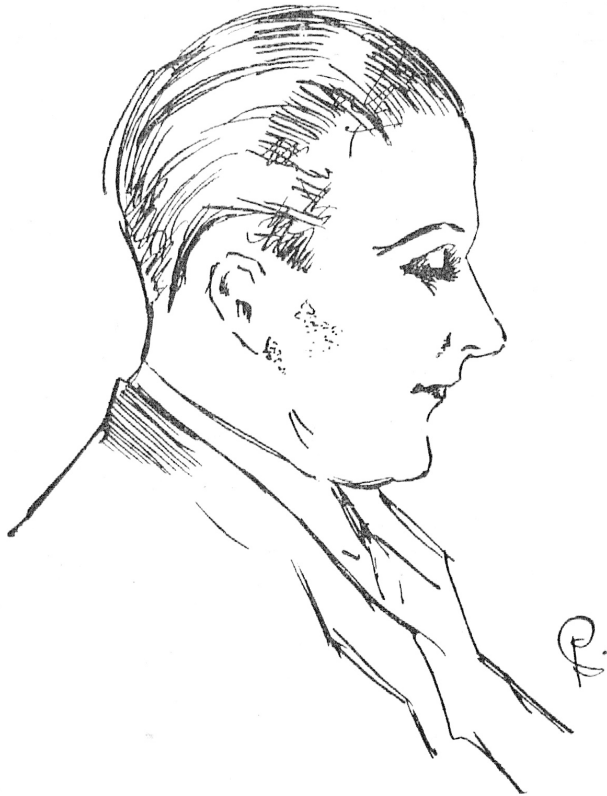
vrchního zem. soudu. Jako takový určen byl pro krajský soud v Písku, ale službu u tohoto soudu nenastoupil, nýbrž v důvodů služebních podržen byl na dosavadním svém působišti v Litoměřicích, kde po státním převratu převzal v prosinci 1918 z rukou Národního výboru vedení krajského soudu litoměřického, načež byl dne 21. června 1919 panem presidentem republiky jmenován presidentem tohoto krajského soudu a dne 20. května 1920 povýšen ad personam do V. hodnostní třídy.

Jubilant prožil více než 28 let jako soudce v zněmčeném území, hláse se při tom vždy hrdě a nebojácně k svému rodnému jazyku a netaje své české přesvědčení. To zajisté postačí, aby bylo zřejmo, že neměl ve svých působištích na různých ustláno. Avšak pan prezident Čapek dovedl si získati všude, i u svých národních odpůrců, úcty a vážnosti svojí objektivností a nestranností ve službě i na prostou spravedlnost v jednání soudním a úředním. Tyto vlastnosti získaly mu také lásku a důvěru podřízených, kteří v den jeho narozenin přáli milovanému svému chefu ještě dlouhá a spokojená leta dalšího života. I my se z upřímného srdce připojujeme ke všem těmto gratulacím.

Porota v Praze.

V pondělí 15. února započato bylo jarní porotní období u zemského trestního soudu v Praze případem, o kterém by se mohlo říci, že ho zaviniily bezalkoholové dny předvolební. Dne 13. listopadu totiž umínil si 20letý komptourista bez zaměstnání Bohumil Tiller, že se musí pořádně napít, když nejbližší dva dny bude zakázáno čepovati lihové nápoje. Skutečně také až do 11. hod. večerní vypil v pivovare „U Primasů“ sedm piv a šel pak ještě s jedním kamarádem domů na Vinohrady. Byl v rýpavé náladě, a když na Palackého třídě nad vinohradským kostelem spatřil před sebou společnost dvou mužů a jedné ženy, začal na ně činiti poznámky a nadávati. Jeden z této společnosti, mladý bankovní úředník Švanda, okřikl Tilleru, aby jim dal pokoj a šel domů. Výzvy té Tiller neuposlechl, naopak útočil nadávkami dále, takže Švanda se znovu otočil a řekl Tillerovi, že mu dá pár polhlavků, nepřestane-li.

„Tak mi je pojd dát, ty zbabělče!“ vykřikoval několikrát Tiller do nočního ticha. Švanda skutečně učinil pohyb zpět, aby provoka-

Obžalovaný Tiller.

téra ztrestal, byl však svým přítelem Lad. Janů a Frant. Radilovou, kterou doprovázeli, zadrženi a uchláchneni. To jen podnítilo bojovnost Tillerovu, který znovu nadával mu pitom-

FEUILLETON.

Advokát.

(Dokončení.)

Je to historický vývoj práva římského, církevního, středoevropského a slovanského. Plno roků, jmen a dat. Nutno prostě memorovat. Na úskali prvé státnice roztránilo se tisíce právníků. Stačilo jim propnouti jen těmito nudnými vodami a byli by již zachráněni pro praktický život právníký — ba mohli býti i jeho ozdobou.

Druhá státní zkouška je nejobsáhlejší.

Je toho nůše. Ale je to již zajímavé. Nejsou to mrtvé mumie, nýbrž živé tělo a proudící krev. Je to praktické právo trestní, civilní, obchodní a směnečné.

Třetí státní zkouška je nejnebezpečnější.

Na váhu jest toho pramálo. Kdo prokoušal se papírovou pyramidou druhé státní zkoušky, dívá se na písemnosti k třetí státnici s pohrdáním. Ne však odůvodněným. To, co schází třetí státní zkoušce na formální přednáškové rozloze, to si poctivě vynahrádila na obtížnosti. Stačí jen připomenouti takové správní právo. Nejtěžší komplex otázek ze všech možných oborů.

ců a zbabělců a pořád společnost následoval. Když jeho dotěrnost byla již nesnesitelná, otočil se Švanda potřetí a chtěl dáti Tillerovi zasloužený pohlavek, leč ten vytáhl otevřený nůž, přirazil Švandu k portálu nejbližšího krámu a bodl jej pětkrát do břicha a do hrudníku, načež utekl.

Přes rychlou pomoc zemřel Švanda při dopravě do nemocnice vykrvácením.

Pachatel byl teprve třetího dne vypátrán a zatčen a zasedl před porotu bledolící, oblečen ve tmavý šat moderního střihu, jehož kalhoty dosahovaly mu do polovice lýtek. Moderní měl i shimmy-boty i hedvábné světlounké ponožky a dělal dojem předměstského elegána. Na nic prý se nepamatuje, ač v přípravném vyšetřování udával podrobně každý moment ze svého tragického dobrodružství. Vyšlo najevo, že přes své mládí má za sebou již dost pestré minulost: působil, když nemohl dostat místo, také jako kouzelník pohostinsky po severních Čechách, kde si také vykouzлил ošklivou nemoc — syfilis, z níž dosud není pořádně vyhojen. V Duchcově jej potrestali několikadenním vězením pro potulku, kdesi jinde pro malou krádež, a u vinohradského soudu vede se proti němu řízení pro lehké ublížení na těle, které boxerem způsobil docela bez příčiny nějakému nočnímu chodci. Ani byste to do něho neřekli — tak útlý a slabý čelvíček je to.

Porota přes úsilivnou, až příliš úsilivnou rámahu jeho obhájce dra Billa, který se několikrát dostal do konfliktu s předsedou líčení dvor. radou Kleinerem i se státním zástupcem drem Šudomou, nenašla pochopení pro surové kousky moderního kluka a zodpověděla jedinou hlavní otázku na zločin zabití všemi hlasy kladně, vyloučivši rovněž všemi hlasy opilost, již se obviněný i jeho obhájce snažil zachrániti. Soud pak po krátké

O rigorosech řeknu jen, že to jsou přísné doktorské zkoušky.

Po osmi semestrech lze promovati. Tedy tak asi ve 24 letech. Promoce je velmi příjemná věc. Nebyla by, kdybychom si uvědomili, že to není jen konec teoretických studií, nýbrž současně počátek praktického života, v němž děláme přísné zkoušky několikrát denně, za daleko obtížnějších auspicií.

Neznáme tu ani dobu zkoušky, ani látku, z níž budeme zkoušeni, ani examinátory.

Z opojení doktorátu vyléčíme se brzy. Pozorujeme, že i po naší promoci slunce vychází na východě a zapadá na západě a že hvězdy jsou viditelné v noci a nikoliv ve dne.

Pak vstoupíme do praxe. Za našich dob byla sedmiletá: soudní rok, zcela bezplatný, a 6 roků u advokáta. Tedy 7 let. Těch 7 let přirovnal bych k oněm sedmi hubeným kravám ze snu egyptského Faraona.

Nyní je praxe pětiletá, ale v době zcela dohledné má býti uzákoněna praxe delší, mluví se o šesti, ba i o opětných sedmi letech.

Léta advokátní praxe jsou léta po stránce příjmové hubená, po stránce pracovní úsilná a vysilující.

Po pěti letech děláme advokátní zkoušku, poslední formální a úřední zkoušku v životě.

poradě dal Tillerovi za život nešťastného Švandy spravedlivou odplatu ve formě těžkého žaláře v trvání tří roků.

*

Druhý případ porotní je podobný prvému. I způsobem zabití, i příčinou smrti, ba i stejnou hospodou, která hostila pachatele, není však žalován jako zabití, nýbrž jako vražda. Dopustil se jí 46letý zedník ze Záběhlic u Prahy Alois Petrlík, který zaměstnán byl v Žižkově na stavbě domu firmy „Moderna“. V sobotu 17. října v poledne dostal výplatu něco přes 200 Kč, ale nezpemněl ani na ženu doma, ani na dítě, ale zamířil hned za roh do nejbližší hospody. Tam popíjel až do půl 6. hod. večerní, načez si zašel na pár sklenic k „Primasovům“. Ale ani odtud nepospíchal k rodnému krbu, nýbrž dokolbal se až do Nuslí, kde zapadl do hostince Josefa Hokův, kde šel se hned rýpati do přítomných tam hostů Dvořáka, Pařízka a Šmídka. Ti však neměli dlouho trpělivost poslouchati výklady strejce Petrlíka, a když nepřestal po dobrém, vzal ho Dvořák za límec a vyhodil. Ale Petrlík nechtěl tak neslavně ustoupiti z bojiště. Čekal venku a vytáhl si z kapsy nůž, který otevřel. Když pak hostinský po chvíli otevřel dveře výčepu a podíval se ven, zřel tam Petrlíka, který mu povídal: „Teď jak někdo vyleze ven, tak ho zabiju!“ A z těchto slov Petrlíkových čerpá právě státní zástupce dr. Papík oprávněnost žaloby na vraždu, dovozuje z nich, že se Petrlík k činu chystal, máje úmysl vražedný.

Když za nedlouho všichni tři hosté z hostince vyšli, vrhl se Petrlík s otevřeným nožem na Šmídka a bodl jej do hrudníku, načez dal se na překotný útěk. Utíkal dobře, takže jej Dvořák a Pařízek, kteří šli se jej pronásledovati, chytili až u polic. strážnice v Jaromírově ulici.

A tak v 31 či 32 letech otevíráme kancelář, ač-li ovšem jsme nebyli na studiích zdrženi chorobou neb neprospechem a chodili-li jsme ke zkouškám v nejkratších termínech.

V dobách, kdy naši kolegové, t. zv. zkažení studenti, kteří, nedostudovavše, zběhli včasné se studii, jsou již po léta v praktickém povolání, pevných místech pod pensí, s nárokem na přidavky, postup a dovolenou.

Do kanceláře nutno vnést peníze. I do té nejubožší.

A pak je potřeba ještě nějakého rezervního fondu, poněvadž normální advokátní kancelář v prvním roce svým výtěžkem kryje tak právě režii.

Pořadatelstvem této přednášky bylo mi předloženo pět speciálních otázek, na něž v závěr svých vývodů takto odpovídám:

Otázka první zní: Jaké jsou příjmemé stránky vašeho povolání?

Začneme oněmi ideálními a skončeme materiálními.

Advokát spolupůsobí na právním formování našeho života. Brání utiskované proti útočníkům a v jistém směru zastává i funkci anděla mstitele. Do vašich rukou svěřuje klientela své osudy. A podaří-li se vám rozřešiti příznivě svěřený problém, máte příjemný pocit vykonané a úspěšné práce, pocit obdobný asi

Nešťastný Šmídek byl zatím převezen do nemocnice, kde však zemřel přílišnou ztrátou krve za velikých bolestí.

Pachatel vymlouval se před porotou úplnou opilostí. Povolání svědkové potvrdili, že obžalovaný dosti vypil, a manželka Petrlíkova i jeho asi 18letá dcera vypověděly, že otec chodíval pravidelně z práce přímo domů a že byl dobrým manželem i otcem. Státní zástupce dr. Papík v objektivní řeči neplaydoval ani tak pro přisvědčení na vraždu, jako spíše na zabití, ale dovozoval z četných dokázaných okolností, že pachatel opilým nebyl. Kolem této otázky se vlastně všechno točilo a obhájce obžalovaného dr. Bas dovedl znamenitě využití každé nejnepatrnější skutečnosti, aby prokázal, že Petrlík je člověkem řádným, že si „vyhodil z kopejtky“ tenkrát v říjnu po prvé a že se při té příležitosti opil tak, jak to zákon předpokládá.

Porota po dlouhé poradě naznačila, že se stotožňuje s vývodem obhajoby: otázku na vraždu jednomyslně odmítla, přikývla devíti hlasy k otázce na zabití, ale všemi 12 hlasy zodpověděla také kladně otázku na opilost obžalovaného, jím zaviněnou, a tak byl Petrlík odsouzen toliko pro přešlupek opilství do tuhého vězení na pět měsíců.

*

Jako třetí případ projednána byla žaloba na 41letou vdovu Ludmilu Novákovou, obviněnou ze zločinu vraždy novorozeněte. Je to případ, který se vymyká běžným případům vražd dětí v první řadě tím, že nejedná se, jak tomu téměř vždy bývá, o nezkušené děvče, opuštěné svým milencem v nejhorší chvíli, které v záchvatu porodních bolestí a v perspektivě neblahé budoucnosti sáhne na život červíčka sotva se zrodilšího. V našem případě jedná se o ženu 41letou, vdovu, tedy osobu velmi zkušenu, a o děcko, které bylo již dva

onoma, jež má chirurg, když vyoperoval nebezpečný vřed.

Advokát je také tak trochu potěšen z armočených i útočiště hříšníků.

Pokud jde o materiální kladnou stránku našeho povolání, tu lze říci, že normální kancelář jest slušně výnosná a kancelář jen poněkud nadprůměrná může dokonce svého majitele učiniti zámožným. A i ta nejubožší dá přece jen živobytí.

Otázka druhá zní: Jaké jsou nepřijemné stránky vašeho povolání?

Tu nutno v první řadě — proti tradici — akcentovati nesamostatnost. Je nutno vyvrátiti legendu o samostatnosti advokátního stavu.

Úředník-právník má při počátku své kariéry nad sebou řadu pánů. Leč počet jich jest uzavřen a spočítatelný. Postupem let ubývá tato nadřízená vrchnost, neboť úředník postupuje a každým krůčkem nahoru ubývá mu počet těch, kdož jsou jeho veliteli.

V západu svého života jest už buď vůbec samostatný, nebo téměř samostatný.

U advokáta jest to obráceně. Čím starší, čím známější, čím má více práce — tím je méně samostatným. Každý klient je jeho pánem. Máme nad sebou tolik pánů, kolik klientů.

dny staré. Ludmila Nováková porodila 25. října zdravé děvčátko za pomoci porodní asistentky Marie Baránkové, která druhého dne přišla novorozeně vykoupat. Leč třetího dne na cestě k rodičce potkala syna Novákové, který jí řekl, že dítě zemřelo. Přes to šla asistentka do bytu rodičky a shledala, že novorozeně je po těle namodralé.

Asistentka učinila o věci povinné hlášení a pitvou tělčka bylo pak zjištěno, že děcko bylo uskraceno nějakou šálou nebo šátkem.

Obviněná popírá vraždu děcka a uvádí, že druhý večer po porodu dávala děcku ještě pít, načež usnula. Ve spaní zachváčena byla prý bolestmi kýlovými a když z bolestí těch k ránu procitla, děcko bylo prý již studené. Toto její tvrzení vyvrátili soudní lékaři, kteří, vyšetřivše obžalovanou, konstatovali, že trpí obyčejnou kýlou, která nemá naprosto žádného vlivu na jakoukoli poruchu duševní nebo tělesnou.

Ličení, které řídil vrch. rada dr. Hladík, přineslo trochu světla do temna žalobního děje. Konstatováno, že Nováková, jejíž otec má v Hostovicích u Prahy barák a něco polí a byl ve své obci až do nedávna starostou, měla intimní známost se vzdáleným svým příbuzným Přemyslem Kafkou, téměř o 20 let mladším, který u jejího otce sloužil jako kočí. Spal také vedle v místnosti, ve které měla lůžko Nováková.

Poněvadž Nováková houževnatě popírala jakoukoli vinu a tvrdila jen, že byla v bezvědomí a že neví, co se s dítětem během té doby stalo, protože pak požívá nejlepší pověsti a své tři dívky, pocházející z jejího manželství počtivě vychovává, nevzala porota, a níž jako vrchní porotce fungoval náš odpovědný redaktor, za prokázáno, že by byla Nováková děcko úmyslně zaškrtila, tím spíše, že do míst-

nosti, kde spala, měli přístup i jiní lidé, a hlavní otázku, znějící na vraždu, zamítla všemi 12 hlasy. Otázku eventuelní, zda Nováková opominula povinnou péči podle § 335. tr. z., zodpověděla porota kladně pouze 7 hlasy, což k odsouzení nestačilo, a proto byla Nováková osvobozena a ihned propuštěna na svobodu.

Žalobu skvělou řečí obhajoval stát. zástupce dr. Čáslavský. —rk—

Z manželského ráje.

(Vrchní zemský soud v Praze.)

Brali se z lásky. O tom není sporu. Ale za krátký čas ta domněle věčně hořící výheň, ty legendárně neuhasitelné plameny vychladly v popel a troudu, jenž zebe a studí. Po třech letech byli si cizí. A více než cizí. Lidé sobě vzájemně cizí jsou si lhostejní a nepřekáží si. Tito dva však překázeli si v každém kroku. Vázání toliko formálními svazky, druh od druhá oddálen a druh pro druhá ztracen, zapřádali každý na svůj vrub nové známosti. Pokud byli v hranicích chvílkových, jepřicovitých radostí — nejevilo se jim dosavadní manželství jako přítěž, neboť jeden každý z nich, vyhrazuje si pro sebe absolutní volnost a nezodpovědnost jednání, dopřával tytéž duchovní statky svému druhu; leč flirty — jak se zhusta stává — pomalu oba je znavily a tak začali přemýšlet o novém životě. Oba manželé — věc ovšem je skoro groteskní — trvajíce v manželském svazku, učinili si jeden každý vážnou známost s konečným směřem jako cílem na obzoru. A tu ovšem pouto dosavadního manželského svazku stalo se tísnivým. Přetáhli ho snadno spojenými silami. Rozved, rozlučka a potom volnost a svoboda!

poněvadž lidská povaha inklinuje k sudičství, které jest jen stupňováno pathologickou nervositou naší doby. Krom toho vedopád nových zákonů a předpisů jest laikem neovládatelný.

Advokátní zkouška nahrazuje veškeré ostatní zkoušky: advokát může se přes noc státí soudcem, notářem, úředníkem finančním, politickým, konceptní silou bankovní a může získati postavení v oněch mesčislých podnikcích samosprávných i ryze soukromých. Je tu tedy vždy reserva. Nepovede-li se advokátní kancelář, lze ihned předsedlati bez dalších zkoušek.

Závěrečná otázka zní: Jakých zvláštních schopností vyžaduje vaše povolání?

Tu bych odpověděl takto: V první řadě zdraví. Neboť advokacie je ustavičným útokem na soustavu nervovou. Starostí stavovské obtěžují vás všude a provázejí vás s vytrvalostí vlastního stínu. Chodí s vámi do zábav i lehají si k vám do postele. Vědomí zodpovědnosti nutí vás přemýšlet na svěřené spory i v dobách zdánlivého odpočinku. Není tu žádoucího oddechu. Kromě toho musíte si navyknoti obědvat třeba večer a večeřeti při ranní snídani. Nejste prostě pány svého času.

Vedle zdraví jsou nutny jakési řečnické a stylistické schopnosti. Říkává se, že advo-

Advokacie stravuje veškerý náš čas. Musíme se rozloučiti s úředními hodinami, škrtnouti z kalendáře neděle, svátky a prázdniny. Vydělaných peněz není kdy užítí.

Na vašich bedrech spočívá strašlivá zodpovědnost. Morální i věčná. Za sebe menší chybu ručíte celým svým jměním.

A vposled: advokacie je věčná hádka. Žijete ve stálých sporech, jednou žalujete, jednou jsouce žalovanými.

Je to zaměstnání neklidné, vysilující a trhající nervy. Proto také našim stavovským koncem je mrtvice.

Rodinný život, společenský atd. je minimální. Ve chvílích prázdna toužíte po jediném: absolutním klidu, po trošku nirvány, jež vám regeneruje vyssátou energii.

Třetí otázka zní: Jaké přípravy je třeba k vašemu povolání?

Zodpověděl jsem ji úvodem.

Čtvrtá: Jaké jsou pravděpodobné vyhlídky ve vašem povolání?

Jest zajisté těžko býti prorokem. Zlatá doba advokacie již přešla. Bylo to v dobách popřevratových, kdy válečná demoralisace vrhala své stíny do celého života.

Leč i nyní lze advokacii předpovídati dobré vyhlídky. Pokud budou na světě jen dva lidé, potud bude potřebí soudů a advokátů,